

Arrest

**nr. 69 902 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 augustus 2010 en heeft zich op 4 augustus 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juli 2011.

1.3. Op 3 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Boufarik. Sinds 1995-1996, na het overlijden van uw vader, zou u met uw familie naar Sidi Moussa zijn verhuisd. Na uw studies zou u als bakker aan de slag zijn gegaan. Daarnaast zou u als bijverdienste buitenlandse valuta aankopen en verkopen. In oktober 2009 zou u echter vals geld verkocht hebben waarna u uw "leverancier" hierop aansprak. Hij zou echter zijn mes getrokken hebben waarna u direct naar de politie zou zijn gevlucht. De politie zou de man opgespoord en aangehouden hebben. U zou ook één nacht zijn vastgehouden maar de volgende dag mocht u beschikken. Uw "leverancier" echter zou aangehouden blijven. Beiden zouden jullie voor de procureur zijn dienen te verschijnen. U zou uw versie van het verhaal hebben mogen weergeven waarna u werd meegedeeld dat u ter beschikking van het gerecht dient te blijven in het geval u zou worden opgeroepen als getuige in deze zaak. U zou echter op straat vernomen hebben dat de familie van de gearresteerde man bedreigingen aan uw adres verkondigde. U zou besloten hebben het land te verlaten. U zou met uw paspoort een visum voor Turkije hebben kunnen bemachtigen en eind oktober 2010 zou u naar Annaba zijn gegaan waar u gedurende vijf dagen bij uw familie verbleef. Vervolgens zou u legaal de grens met Tunesië hebben kunnen oversteken. Na vier dagen zou u naar Turkije zijn doorgereisd. In Turkije zou u uw paspoort bij de smokkelaar hebben achtergelaten die het op zijn beurt, na uw aankomst in Europa, naar uw familie zou opsturen. Na één week zou u per boot illegaal naar het Griekse eiland Samos zijn gereisd. Op 29 december 2009 zou u naar Italië zijn getrokken en er zeven maanden illegaal verbleven hebben. Na het nodige geld verzameld te hebben zou u naar België zijn gereisd omdat u al in Griekenland was meegedeeld dat er in België asielrecht is. U zou op 3 augustus 2010 in België zijn aangekomen en de volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd. De smokkelaar zou uw paspoort niet aan uw familie hebben gegeven omdat u geen 100 euro zou hebben kunnen bijbetalen. In België zou u via uw familie vernomen hebben dat de "maffia" nog steeds naar u op zoek is. De persoon die u had aangegeven bij de politie werd na drie maanden vrijgelaten omdat hij naar uw zeggende geld had betaald.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U stelt Algerije te hebben verlaten omdat u door de "maffia" bedreigd werd nadat u één van hun kompanen bij de politie had aangegeven voor valsmunterij (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 9). Dit door u aangehaalde asielmotief heeft geen band met de Conventie van Genève, u hebt immers niet het land 1 verlaten omdat u zou worden vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep doch 'louter' omdat u een persoon had aangegeven bij de politie, wat een gemeenrechtelijke kwestie is.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U gaf zelf aan dat uw autoriteiten uw zaak au sérieux hebben genomen. Na uw klacht werd uw belager direct aangehouden en opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat ook u tijdens de hierna volgende nacht bleef aangehouden doet hieraan geen afbreuk daar een dergelijk gegeven kadert in het door de politie opgestarte onderzoek en u na deze nacht weer in voorlopige vrijheid werd gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 9). U geeft daarenboven zelf aan dat de procureur na uw verklaringen te hebben aanhoord, u vroeg als getuige beschikbaar te blijven voor het gerecht (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dat de gerechtelijke instanties uw getuigenis belangrijk en noodzakelijk achtten. Een verdere indicatie dat de autoriteiten uw zaak ernstig namen blijkt uit het gegeven dat de politie u, nadat u de bedreigingen van de maffia aan uw adres bij hen had gemeld, te verstaan had gegeven dat u zich in een dergelijk geval bij hen moest melden (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Uw verklaring dat u misschien wel eens door de autoriteiten als medeplichtige zou kunnen worden beschouwd doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Vooreerst is dit enkel een vermoeden van uwentwege en kan u deze hypothese niet staven aan de hand van concrete feiten of bewijzen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11). Meer nog, telkens u deze specifieke vraag naar bewijzen gesteld wordt, namelijk of u door uw autoriteiten gezocht of vervolgd wordt, werpt u zelf op dat u helemaal niet weet of u gezocht wordt of veroordeeld bent. U haalt enkel aan dat de maffia u nog steeds zoekt (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 9 en 11). U hebt zich door uw vertrek uit het land wel onttrokken aan uw plicht om ter beschikking te blijven van het gerecht, doch ook dit gegeven heeft geen uitstaans met de Geneefse Conventie. Gezien het geheel van bovenstaande observaties waaruit blijkt dat u steeds op een correcte manier door uw autoriteiten werd benaderd is er geen reden om aan te nemen dat

de autoriteiten deze problematiek niet op een correcte manier zouden afhandelen. U hebt daarenboven uw land legaal kunnen verlaten op een moment waarop u zich eigenlijk ter beschikking diende te houden van het gerecht waaruit andermaal blijkt dat u niet door uw eigen autoriteiten gevisieerd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Verder dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Algerije eind oktober 2009 nog zeven maanden (tot juli 2010) illegaal in Italië hebt verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 6). U beweert er geen asiel te hebben aangevraagd 'omdat ze jullie daar niet aanvaarden' (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd dit te verduidelijken moet u het antwoord schuldig blijven, u had horen zeggen dat er in Italië geen asiel is (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verklaring en uw houding stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten. Mocht u effectief een dergelijke vrees koesteren is het niet meer dan logisch dat u zich bij aankomst in een land als Italië zou hebben bevroegd naar de mogelijkheden om hier bescherming te krijgen en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten doet afbreuk aan de ernst van de door u beweerde vrees. Bovendien kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u Italië omwille van één van de redenen van de Conventie diende te verlaten. U verliet Italië enkel omwille van socio-economische redenen, namelijk het feit dat het leven niet dat was wat u wilde (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Tot slot hebt u in België uw Algerijns rijbewijs omgeruild voor een Belgisch rijbewijs. U hebt dit na ontvangst nooit voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken noch aan het CGVS. Echter, aangezien de gemeente dit document aanvaard heeft om u een Belgisch rijbewijs te overhandigen, wordt er van uitgegaan dat uw identiteit correct is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wat betreft uw Algerijns paspoort dient er te worden vastgesteld dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Zo stelde u in het Overnameverzoek, in kader van de Dublin procedure, dat u uw paspoort onderweg hebt verloren (zie Overnameverzoek dd.12/08/2010 punt 27 reisroute). Ten overstaan van het CGVS beweerde u dan weer dat u het bij de smokkelaar in Turkije hebt achtergelaten waarna hij het later naar uw familie ging doorsturen, hetgeen hij niet gedaan zou hebben omdat u hiervoor 100 euro diende te betalen en u dit geld niet hebt (gehoorverslag CGVS, p. 5). U op deze discrepantie gewezen stelde in kader van uw overnameverzoek te hebben gezegd dit document bij de smokkelaar te hebben achtergelaten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gezien u zeer expliciet en genuanceerd was in uw eerdere verklaringen kan dit niet overtuigen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het 2 Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. De situatie is na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld weer gekalmeerd en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat er serieuze problemen zijn ontstaan met de maffia naar aanleiding van het feit dat hij één van zijn kompanen bij de politie had aangegeven voor valsmunterij. Verzoeker stelt, verwijzend naar artikel 48/5, §1, en §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat zijn autoriteiten niet in staat zijn hem een effectieve bescherming te bieden tegen de bedreigingen van de familie van de gearresteerde man. Volgens verzoeker worden de autoriteiten vaak omgekocht en bestaat er aldus geen doeltreffend juridisch systeem dat toelaat de daden te vervolgen en te bestraffen, waardoor hij de mening is toegedaan in Algerije over onvoldoende bescherming te kunnen beschikken ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het door hem aangehaalde asielmotief geen band heeft met de Conventie van Genève, aangezien het aangeven van een persoon bij de politie immers een gemeenrechtelijke kwestie is, (ii) verzoeker zelf aangaf dat zijn autoriteiten de zaak au sérieux hebben genomen en de gerechtelijke instanties zijn getuigenis belangrijk en noodzakelijk achtten, waardoor evenmin de status van subsidiaire bescherming kan toegekend worden, (iii) zijn verklaring dat hij misschien wel eens door de autoriteiten als medeplichtige zou kunnen worden beschouwd enkel een vermoeden is en niet kan worden gestaafd aan de hand van concrete feiten of bewijzen, er geen reden is om aan te nemen dat de autoriteiten deze problematiek niet op een correcte manier zouden afhandelen, (iv) hij na zijn vertrek uit Algerije nog zeven maanden illegaal in Italië heeft verbleven, wat niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten en (v) hij wat betreft zijn Algerijns paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, nl. eerst dat hij het verloren is en daarna dat hij het bij de smokkelaar in Turkije heeft achtergelaten.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

Internationale bescherming kan dus slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en verzoeker toont niet aan dat de autoriteiten zijn zaak niet serieus zouden hebben genomen. Integendeel, uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers belager onmiddellijk werd aangehouden en opgesloten. Verzoeker verklaarde bovendien zelf uitdrukkelijk dat hij door de procureur werd gehoord, vervolgens in vrijheid werd gesteld en werd gevraagd om als getuige beschikbaar te blijven voor het gerecht. Hieruit blijkt duidelijk dat de Algerijnse autoriteiten oor hadden naar zijn problemen en zijn zaak ernstig namen. Deze vaststellingen worden niet weerlegd door de blote bewering in het verzoekschrift dat zijn autoriteiten niet in staat zijn hem een effectieve bescherming te bieden tegen de bedreigingen van de familie van de gearresteerde man. Waar volgens verzoeker de autoriteiten vaak omgekocht worden en er geen doeltreffend juridisch systeem bestaat blijft hij steken in blote beweringen die niet vermogen de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Bovendien blijkt dat verzoeker nog zou worden opgeroepen om te getuigen in de rechtbank, zodat hij door het verlaten van zijn land er zelf voor zorgt dat de procedure tegen zijn belager bemoelijk wordt. Ten overvloede kan nogmaals herhaald worden dat verzoeker erin geslaagd is het land legaal te kunnen verlaten op een moment waarop hij zich eigenlijk ter beschikking diende te houden van het gerecht, waaruit alweer blijkt dat hij niet door zijn autoriteiten gevisieerd wordt. Verzoeker weerlegt dit argument niet. Derhalve toont verzoeker niet aan dat zijn problemen het louter gemeenrechtelijke karakter overstijgen of dat hij omwille van redenen voorzien in de vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van zijn autoriteiten.

2.4. Uit de verdere lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen met concrete elementen en pertinente gegevens. De blote bewering dat verzoeker riskeert het slachtoffer te zullen worden van wraak van de familie van de gearresteerde man kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen. Ook wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn paspoort, voert verzoeker niet het minste verweer zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5. Tot slot benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat verzoeker door verschillende Europese landen heeft gereisd en noch in Griekenland, Italië of Frankrijk een asielaanvraag indiende toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Dit klemt des te meer daar de redenen die hij aanhaalt ter vergoelijking van zijn nalaten om asiel te vragen in Italië, waar hij zeven maanden illegaal verbleef, namelijk dat *“ze aanvaarden ons niet, (...) ik hoorde zeggen dat er in Italië geen asiel is”* (CGVS p. 6) niet ernstig zijn en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in fine weliswaar verzoekt om hem minstens subsidiaire bescherming te bieden doch geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing in dit verband, noch toont hij aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. De motivering van de bestreden beslissing houdende weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS